

**Stanowisko Izby Gospodarki Elektronicznej
dotyczące projektu rozporządzenia Parlamentu
Europejskiego i Rady
w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych,
zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/1020 i
dyrektywę (UE) 2019/904 oraz uchylające
dyrektywę 94/62/WE**

Ministerstwo Klimatu i Środowiska oraz Ministerstwo Rozwoju i Technologii rozpoczęły na poziomie krajowym prace nad stanowiskiem rządu ws. projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/1020 i dyrektywę (UE) 2019/904 oraz uchylające dyrektywę 94/62/WE, zwany dalej „**Projektem**”. Projektowane przepisy, w szczególności w zakresie w jakim dotyczą one limitów recyklingu, recyklatu, udziału opakowań zwrotnych, oraz stosunku opakowań do ich zawartości, w sposób oczywisty wpłyną na sytuację podmiotów gospodarczych z branży gospodarki cyfrowej. Z tego względu Izba Gospodarki Elektronicznej, zwana dalej „**e-Izba**”, przedstawia niniejsze uwagi dotyczące Projektu.

I. Potrzeba pełnej spójności przepisów w całej UE

E-Izba wyraża zaniepokojenie, w związku z faktem, że niektóre przepisy Projektu umożliwiają państwom członkowskim wprowadzenie rozbieżnych wymogów krajowych. Jakkolwiek jesteśmy świadomi, że egzekwowanie przepisów rozporządzenia będzie zależać od państw członkowskich, to apelujemy o to, aby możliwość wprowadzania szczegółowych wymogów na poziomie krajowym była jak najbardziej ograniczona.

W szczególności dostrzegamy potrzebę harmonizacji wymogów dotyczących etykietowania (art. 11 Projektu), a także procesów administracyjnych wokół systemu Rozszerzonej Odpowiedzialności Producenta (ROP/EPR - art. 39 i 40 Projektu) i deklaracji zgodności (art. 14 Projektu). Przedsiębiorstwom działającym na wspólnym europejskim rynku pozwoli to uniknąć nadmiernych obciążeń administracyjnych i ewentualnych niezgodności, a na poziomie całej branży ecommerce ułatwi to małym graczom przestrzeganie przepisów.

Nasz niepokój budzą art. 4(5) i 11(8) Projektu, które wydają się pozostawiać możliwość państwom członkowskim w zakresie określenia

dalszych wymogów dotyczących etykietowania EPR. Podobnie artykuł 38 Projektu, określający cele prewencji w państwach członkowskich, mógłby doprowadzić do ewentualnego powstania barier na rynku wewnętrznym.

II. Wymogi projektowania opakowań

Popieramy wprowadzenie zobowiązań dotyczących zawartości materiałów pochodzących z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych (35% do 2030 r., 65% do 2040 r. w art. 7 Projektu) oraz możliwości recyklingu (art. 6 Projektu).

Zwracamy jednak uwagę, że samo ustanowienie wymogów zrównoważonego rozwoju w zakresie możliwości recyklingu lub ponownego użycia opakowań jest niewystarczające, jeśli nie zostaną one poparte systemem zdolnym do uruchomienia inwestycji w infrastrukturę zbiórki, sortowania, recyklingu i ponownego użycia opakowań w całej Europie. W związku z tym e-Izba stoi na stanowisku, że do Projektu należy wprowadzić obowiązkowe wymogi i cele w zakresie zbiórki opakowań nadających się do recyklingu, a także zobowiązania państw członkowskich do znacznych inwestycji w infrastrukturę sortowania i recyklingu.

Z uwagi na fakt, że szczegółowe kryteria dotyczące możliwości recyklingu i zawartości materiałów pochodzących z recyklingu zostaną określone w aktach delegowanych, e-Izba zwraca uwagę na konieczność ścisłych konsultacji z ekspertami ds. recyklingu.

III. Opakowania wielokrotnego użytku

W zakresie uregulowań dotyczących opakowań wielokrotnego użytku, e-Izba stoi na stanowisku, że wyznaczone cele powinny być osiągalne przy zachowaniu elastyczności na poziomie firmy. Postulujemy wyznaczanie celów na poziomie całej firmy (portfolio level), a nie na poziomie dostawy do konsumenta (shipment). W ten sposób firmy mogą wybrać, na podstawie pozytywnej środowiskowej oceny cyklu życia (ang. LCA), wykorzystanie opakowań wielokrotnego użytku tam, gdzie ma to największy sens.

Szeroko zakrojone wdrożenie ponownego użycia opakowań będzie możliwe tylko wtedy, gdy sama koncepcja ponownego użycia oraz rodzaje objętych przez nią opakowań zostaną jasno zdefiniowane.

Załącznik VI do rozporządzenia 2019/1020 jest dokumentem o bardzo wysokim poziomie ogólności i wymaga doszczegółowienia. System wielokrotnego użytku sam w sobie nie zmusi konsumentów do ponownego użycia opakowania i należy to uwzględnić przy ustalaniu celów i zaangażowaniu konsumentów. Przykładem takiego doszczegółowienia mogłoby być ustalenie zharmonizowanych wymagań dotyczących etykiet wysyłkowych, a także minimalnych standardów dotyczących rozmiarów w

różnych krajach, co prowadziłoby do wyższej wydajności i mniejszego wpływu na środowisko. Uważamy, że jednolity kod QR niekoniecznie sprawdzi się jako narzędzie do oznakowywania opakowań wielokrotnego użytku. Należy wprowadzić elastyczność w etykietowaniu, aby zaspokoić wszelkie specyficzne potrzeby, jakie mogą mieć specyficzne branże. Wymóg dotyczący etykietowania powinien być również adekwatny do nadchodzących wymagań dotyczących wydajności i informacji z wykorzystaniem cyfrowego paszportu produktu (zgodnie z rozporządzeniem w sprawie ekoprojektu dla zrównoważonych produktów - ESPR).

Ponadto, jednym z wyzwań w kontekście opakowań wielorazowych są etykiety z danymi osobowymi, a konkretniej umożliwienie i jednocześnie zapewnienie, że konsument (nabywca) zwracając takie opakowanie (np. karton) oderwał etykietę z danymi osobowymi lub w inny sposób usunął informacje mogące stanowić dane podlegające ochronie prawnej.

Niezmiernie istotne jest przy tym edukowanie i uświadamianie konsumenta w kwestii nowych obowiązków prawnych dotyczących opakowań ponownie używanych, tak aby zniwelować negatywny odbiór i ocenę takich opakowań, a tym samym poprawić percepcję całego systemu re-use. Tego rodzaju działania nie powinny być ustanawiane jedynie na poziomie podmiotów gospodarczych, lecz również na poziomie zadań państwa, tj. organu odpowiedzialnego i administrującego systemem.

E-Izba proponuje zatem doprecyzowanie (np. w art. 10.1 (f) Projektu dotyczącym warunków koniecznych do spełnienia dla opakowań do ponownego użycia), aby oprócz zachowania jakości i bezpieczeństwa produktu, pozwalając na dołączenie (naklejenie) nowej etykiety, jednocześnie umożliwiałoby usunięcie starej etykiety bez zniszczenia właściwości opakowania (z uwagi na przepisy dotyczące ochrony danych osobowych).

Wskazanim byłoby także wpisanie do punktów preambuły oraz treści artykułów konieczności działań edukacyjnych i uświadamiających prowadzonych na poziomie krajowym lub nawet ogólrnoeuropejskim (zarówno dla sprzedających, jak i kupujących) w kontekście obowiązków prawnych dotyczących opakowań wielorazowych, aby wzmocnić pozytywną percepcję i ogólny poziom akceptacji dla opakowań ponownie używanych.

Podobnie jak w przypadku kryteriów projektowych w art. 6 i 7 Projektu, apelujemy o ścisłe konsultacje z przemysłem przy określaniu aktów wykonawczych ustanawiających szczegółowe zasady i metodologię obliczeń dotyczących celów (10% do 2030 r., 50% do 2040 r.).

IV. Zapobieganie powstawaniu odpadów - minimalizacja opakowań (art. 9) i stosunek pustych przestrzeni (art. 21)

E-Izba zgadza się z ogólnym celem minimalizacji opakowań. Przedsiębiorcy z branży ecommerce już teraz pracują nad tym, by wykorzystywać tam, gdzie to możliwe, elastyczne opakowania. Niemniej jednak e-Izba zwraca uwagę, że zdolność do zmniejszenia pustej przestrzeni zależy od rodzaju sprzedawanych produktów. Arbitralnie określony współczynnik maksymalnych (dopuszczalnych) pustych przestrzeni w opakowaniach e-commerce może być trudny do zapewnienia i zmierzenia, zwłaszcza dla indywidualnych sprzedawców lub MŚP. Dość łatwo jest zważyć lub/i zwymiarować produkt, ale należy wziąć pod uwagę materiał wypełniający niezbędny do zabezpieczenia produktu, co jest trudniejsze do zmierzenia. Dodatkowo, wiele produktów w e-commerce jest pakowanych ręcznie, więc spełnienie tego wymogu na poziomie narzuconej liczby byłoby bardzo trudne. Stąd ogólne wymagania dotyczące minimalizacji powinny być wystarczające.

Stosowanie jednej miary współczynnika pustej przestrzeni (maksymalnie 40%) na poziomie przesyłki jest zbyt uproszczone i nie uwzględnia cech produktu, takich jak wymiary, waga, kruchość, forma, przenośność i materiały. W związku z tym rekomendujemy zaangażowanie ekspertów branżowych w opracowanie odpowiedniej metodologii obliczania wskaźnika pustej przestrzeni, co pomogłoby we właściwym wdrożeniu i zapewnieniu zgodności z przepisami branżowymi.

V. Ocena zgodności UE

Art. 34 ust. 2 Projektu wymaga, aby deklaracja zgodności UE była sporządzona we wszystkich językach wymaganych przez państwo członkowskie, w którym opakowanie jest wprowadzane do obrotu, co spowodowałoby zbyt wiele procesów administracyjnych w firmach. Sugerujemy użycie języka angielskiego.

VI. Systemy Rozszerzonej Odpowiedzialności Producenta (ROP / EPR - art. 39 i 40 Projektu)

Posiadanie systemów EPR na wszystkich rynkach będzie miało zasadnicze znaczenie dla określenia rzeczywistych kosztów odpadów i wsparcia inwestycji w rozwój infrastruktury sortowania i recyklingu. Z punktu widzenia branży lepszym rozwiązaniem byłoby pójście dalej i jak największa harmonizacja rejestracji, obliczania opłat i sprawozdawczości (np. harmonogram, struktura). Podobnie należy rozważyć możliwość utworzenia centralnego rejestru internetowego na poziomie UE lub możliwość wzajemnego uznawania rejestracji na rynku UE, co usprawniłoby procesy.

W tej chwili istnieje kilka narzędzi i definicji upoważnionych przedstawicieli.

Podkreślamy, że rejestry producentów powinny zostać zharmonizowane w celu łatwego i jednolitego zgłaszania i dostępu do niezbędnych informacji. Zgadza się, że platformy muszą sprawdzać zgodność swoich sprzedawców (importerów lub dystrybutorów) z EPR – poprzez sprawdzanie, czy są zarejestrowani w organizacji odpowiedzialności producentów (PRO) za pomocą numeru rejestracyjnego. Jednak również w tym przypadku ważne byłoby przyjęcie bardziej zharmonizowanego podejścia w odniesieniu do rejestrów internetowych, o czym mowa powyżej. Ponadto rejestry powinny mieć wystarczającą techniczną możliwość automatycznego sprawdzania danych (API). W celu uzyskania od producentów niezbędnych i spójnych informacji, zdecydowanie zaleca się, aby dostawcy platform internetowych mogli łączyć informacje z rejestrów za pomocą interfejsu API (Application Programming Interface) oraz krajowego numeru identyfikacji podatkowej (tego typu informacje powinny być dostępne z krajowych rejestrów). Jeżeli dostawcy platform internetowych muszą zweryfikować lub sprawdzić poprawność podanych informacji w odpowiednich rejestrach krajowych, najlepiej zrobić to właśnie poprzez link API i wyszukanie poprzez krajowy numer identyfikacji podatkowej. W ten sposób sprzedający (w tym prowadzący działalność transgraniczną) nie zostaną pozbawieni ważnego kanału sprzedaży, dotarcia do klienta i możliwości rozwoju własnej działalności.

VII. Definicje

Definicja „producenta” nie powinna ograniczać się do podmiotu „udostępniającego opakowanie po raz pierwszy w państwie członkowskim pod własną nazwą lub znakiem towarowym”, ale raczej do podmiotów. Należy zauważyć, że definicja „rynku” w przepisie EPR w art. 39 ust. 10 Projektu nie odnosi się do definicji platformy internetowej z Aktu o usługach cyfrowych jak art. 40 ust. 3 Projektu. Sugerujemy ujednoczenie definicji z Aktu o usługach cyfrowych dla celów przejrzystości.

Na tym stanowisko zakończone.

Z wyrazami szacunku,
Patrycja Staniszevska
Prezes Zarządu
Izby Gospodarki
Elektronicznej

poświadczenie złożenia podpisów i pieczęci elektronicznych

Certyfikat dla dokumentu o Autenti ID: 0a38185d-eb82-499e-b4fa-81f0ebd129ce
utworzonego: 2023-03-10 14:14 (GMT+01:00)

